

LUKU YHDEKSÄN, jossa Hörmeliinin kauppa käy unten mailla

Kertailin mielessäni Eskelmuksen ohjeita, kun yhtäkkiä havahduin pimeästä kuuluvaan ääneen: ”Huhuu! Oletko täällä jossain?”

”Sinun pitäisi nukkua”, sätin tunnistettuani veljen äänen.

”Niin minä nukunkin”, hän vastasi. ”Missä sinä olet?”

Katselin ympärilläni, mutta kaikkialla näkyi pelkkää mustaa. Kämmenten alla tunsin tutunkarhean peiton. ”Taidan olla yhä huoneessamme”, totesin pettyneenä.

”Ei se mitään”, veli sanoi. ”Ehkä riittää, että kuvittelen sinut tänne.”

Samassa musta ympärilläni alkoi väreillä, pimeys muuttui toisenlaiseksi ja ylleni kaartui pieniä valopisteitä täysi tähtitaivas. Jostain kuului lähtevän höyryveturin merkkiääni ja kiskojen kirahdus. *TSU TSU TSU*, juna sanoi

